Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Delegeret fra Utah Hr. W. H. Hooper
i Congressens Underhuus i Washington i de Forenede Stater den 25de Februar 1869.

(Fra „Semi Weekly Telegraph.")

Paa Forslag om Udvidelse af Staterne Nevadas, Minnesotas og Nebraskas, samt Territorierne Colorados, Montanas og Wyomings Grændser fremstod Hr. Hooper fra Utah og sagde: Hr. Speaker, naar det kommer paa Dagsorden, agter jeg at fremlægge følgende Ændringsforslag til Hr. Ashley af Ohios Forslag angaaende Udvidelsen af fornævnte Staters og Territoriers Grændser, nemlig:

Udslet den 1ste, 5te og saa meget af Forslagets 6te §, som vedrøre Utah Territorium.

Paa denne Ændring agter jeg at tale ved denne Leilighed.

Min Herre. I det nordamerikanske Fastlands Indre, beboende de snevre Dale, som ligge mellem Bjerge, paa hvis Toppe Sneen aldrig smelter, existerer en Coloni af denne Republik, 100,000 i Antal, som nyde en forunderlig Fremgang, trods Klimaets Strenghed og Jordbundens Vanskelighed, og som ere bekjendte for alle de Egenskaber, som ere eiendommelige for et triveligt og moralsk amerikansk Samfund. Denne Coloni, anlagt for 20 Aar siden i en vild Udørk, langt borte fra andre civiliserede Hjælpekilder, og adskilt fra begge Have ved store Strækninger af Udørk, er lig de beslægtede Colonier af Massachusetts, Maryland og Nord- og Syd-Carolina fremkommen ved religieus Forfølgelse, en Forfølgelse, som dengang ikke havde den samme Undskyldningsgrund, som nu fremlægges, nemlig, at „Mormonernes" Giftermaal strider imod denne Tidsalders Civilisation, thi dengang var Spørgsmaalet om Polygami ikke kommen frem som en Deel af deres religieuse Tro, men deres Forfølgelse var ligefrem et Udbrud af den blinde Forfølgesesaand, som saa ofte tidligere har bortdreven en ny Religions oprigtige Bekjendere fra deres Hjem, hvorved de have tilsat deres

Gods og gode Navn, til at søge et saadant Tilflugtssted, som Gud i sit Forsyn vilde aabne for dem. Tre Gange tidligere har dette Folk dannet et Samfund og opbygget deres Altere til den Christnes Gud, som de dyrke, ihvorvel med Former noget afstikkende fra de forskjellige Secter, som udgjøre denne Nations Troesbekjendere, men de stole paa Biblen som Grundvold paa deres Tro. Hver Gang var det Pionerer af Civilisation og nyttige Kundskaber; lig Pilegrimmene i Massachusetts, Catholikerne i Maryland og Hugenotterne i Carolina grundlagde de deres Samfund med Religion og civil Lov, og indførte Industri, assisteret af mechaniske Opfindelser. Avisen og Skolen fulgte med dem i deres Setlementer. Ledte af Mænd, fødte paa amerikansk Jordbund, opdragne i fuldkommen Tro til den amerikanske Frihed, og bestaaende for en stor Deel af Emigranter, nylig undslupne fra Europas Despotisme og Fattigdom, og inspirerede af Tiltro til vor Regjering, have de ingensinde svigtet deres Troskab til Republikken eller i noget Dieblik existeret uden at anerkjende det amerikanske Flag. Disse ere ikke tomme Ord, men alvorlige Sandhedsyttringer, for hvilke jeg holder mig selv ansvarlig, og er istand til at anføre uimodsigelige Beviser derfor. Dette Folk, som er voxet den sunde Væxt, og nu er stort nok for at betragtes som en Stat i Unionen, har undertvunget Naturens Fordringer i en Region, som før betragtedes for en Ørk, og har opfyldt Utahs Dale med frugtbare Gaarde, med velstaaende Fabrikker, Værksteder og Hjem. De have anlagt talrige Byer og Landsbyer, Veie og Telegrapher paa hundrede Mile lange Strækninger, de have fordeelt Bjergstrømme ud over de ufrugtbare Sletter, saaledes at nu florere alle den tempererede Zones Frugter og Sæd, hvor ellers kun den vilde Salvie voxede, de have bygget Skoler for Børnene og indstiftet en territorial Regjeringsform, som ikke staaer tilbage for nogen anden i dette Land, og for deres sidste og bedste Arbeide have de anlagt mellem 3 og 400 Mile (engl.) af den store Jernbane, hvis Centrum er Utah, medens dens Endepunkter naae de ældre Stater. Det Folk, som har udført saa Meget, staaer anklaget, som om disse Gjerninger vare Forbrydelser, og dets Existens til Forargelse, og jeg som dets Repræsentant finder mig nødsaget til at indtage en Forsvarsstilling, og bede de retfærdige Medlemmer af dette Huus at lægge sig imellem Utahs Borgere og et Forslag, som truer deres Existens, og som gaaer ud paa, atter at gjøre disse Borgere til Offer for en Forfølgelse, som de ellers troede var overstaaet. Jeg skal ikke indlade mig paa at føre et strengt Sprog, medens jeg modarbeider et Forsøg, som maa have sin Grund i Fanatisme eller af Bevæggrunde, som endnu mindre kunne undskyldes. Jeg skal ogsaa afholde mig fra enhver Hentydning til dette Forslags Ophavsmand, uagtet hans Mangel paa personlig Hoflighed og almindelig Ærlighed, idet han søgte at gjennemføre dette Forslag i min Fraværelse; jeg, hvis Interesser ere saa store, maa holdes tilgode, om mine Følelser skulde udtrykkes stærkt i denne Sag. Hvis det kunde være muligt, som jeg haaber og troer det ikke er, at tilintetgjøre Utahs Heelhed og uddele dets Setlementer til de tilgrændsende Territorier og Stater, hvis Hovedstæder ligge langt borte og hvis Authoriteters Indflydelse som Følge deraf vil være mindre heldbringende, og hvis det var muligt at forbittre dette Folk saameget, at det vilde gjøre Modstand og saaledes frembringe Borgerkrigens Rædsler, hvor meget mere rædselsfulde vilde Følgerne ikke blive end ved

nogen tidligere Anledning, hvor de ere blevne slaaede og adspredte ved Voldsomhedens Haand. Det paaminder mig om et Foredrag af Oberst Kane for Philadelphias historiske Samfund, hvori han skildrer en Scene ved en lignende Katastrophe, og jeg maa undskyldes, medens jeg anfører hans Ord som et Actstykke af Historien, som burde tjene som Varsel imod tilkommende Farer. (See Stjernen 18de Aarg. 9 og 10 „Geo. A. Smiths historiske Foredrag. Anførsel fra Oberst T. L. Kane.") Men jeg haaber, min Herre, at saadanne onde Varsler ikke maae vise sig at være prophetiske, jeg haaber saaledes, fordi jeg veed, at „Mormonernes" Respect for Loven er grundig og dybgaaende, og fordi jeg ikke et Øieblik kan troe, at medens Saarene fra den nylig overstaaede Borgerkrig endnu ere ulægte, og medens Amnesti og Forsoning er alle Partiers Feldtraab, og medens alle Mændene ere besjælede af en nobel Kjærligheds-strid for at tilveiebringe varig Fred, jeg kan ikke tro, siger jeg, under saadanne Omstændigheder, at et Fleertal af Folkets Repræsentanter vil koldblodig og med Overlæg saaledes nedtrampe og vanære Utahs Borgeres Rettigheder, som at vedtage Forholdsregler imod dem, ligesaa despotiske som i vor Ihukommelse bleve vedtagne mod Polen, hvilke vakte Sympati hos hele den fordomsfri civiliserede Verden for det ulykkelige Land, og Forbandelse mod Undertrykkerne. Jeg stoler paa, at intet Medlem af dette Huus vil stemme for dette Forslag, uden først nøie at undersøge dets Beskaffenhed og de Forandringer, som dets Vedtagen vil medføre paa denne Regions Landkort. Utahs Grændser ere af Naturen stikkede til, som man ved et Øiekast vil see, at adskille de tilgrændsende Stater, og desuden er det mindre end noget andet Territorium, dets Form er nærved Qvadrat, og dets geographiske Centrum passer efter det Centrum, som Indbyggerne tilsyneladende ville indtage, men dette Forslag vil saaledes beskære og forulempe Territoriet, at det, som blev tilbage, kunde kun ansees for en Ubetydelighed; ligesom for at bespotte dets Indbyggeres Ønske, søger man at reducere det til en smal Strimmel Land fra Nord til Syd med et Fladeindhold af omtrent 22,000 engl. Qvadratmiil, og endda afskjære alle Setlementer nærmest den store Jernbane paa dets nordlige Grændse, og saaledes afspærre den store Vei, for hvilken Utahs Borgere saa længe have sukket, som de nu have hilset velkommen, og med saa megen Glæde have hjulpen til at anlægge, fra al Berørelse med det Territorium, indenfor hvilket man agter at indespærre dem. Ere dHrr. bange for at tillade en uhindret Sammenkomst af deres egen Civilisation og Utahs, at de saaledes ville opbygge kunstige Skranker imellem de to, og indeslutte den sidste indenfor en chinesisk Muur af territorialske Grændser. Naar det „mormonske" Spørgsmaal ikke var paa Spil, eller noget andet, som tiltaler en speciel Fordom, vilde jeg sige uden Forbehold, at et Landkort saaledes vanziret og lemlæstet vilde ikke for et Øieblik antages med Gunst. Ville dette Huus's Medlemmer saaledes tillade deres Fordomme at overvinde deres Dømmekraft og Retfærdigheds Skjøn, og gjøre dem blinde for denne Forandrings Afskyelighed, jeg troer det ikke.

Ydermere, for at naae det tilsigtede Maal, maatte tre Staters og fire Territoriers Grændser ogsaa forandres, og et Territorium skal udslettes fra Tilværelsen, som om et politisk Jordskjælv havde raset paa Landkortet og saaledes ombyttet de forskjellige Dele, at hver neppe kunde gjenkjende sine egne Dele. Staterne Nebraska og Minnesota, der indtage et Flade-

rum, den ene af 60,000 engl. Qvadratmile, den anden af over 50,000 engl. Qvadratmile, skulle være henved dobbelt saa store, medens Nevada, som nu udgjør 108,000 engl. Qvadratmile, faaer 22,000 Qvadratmile, som nu hører til Utah, samt 10,000 af dets Folk; et større Antal Folk skal afstaaes til Wyoming, et Territorium, som endnu ikke har nogen selvstændig Regjering og kun faa Indbyggere, med Undtagelse af Arbeidsmændene, som fortiden arbeide der paa Jernbanen; en klækkelig Deel skal afstaaes til Colorado, skjøndt 600 engl. Mile fjernet fra dens Hovedstad, men Ophavsmændene til dette Forslag, siges der, haabe at faae Understøttelse for samme, uagtet denne store Lemlæstelse. For at gjøre det lovmæssigt, skulle foruden Congressen tre Staters „Legislatures" give deres Samtykke. Ved at give større Terrain til Staterne Nevada, Minnesota og Nebraska, ville Repræsentanterne for disse Stater, siges der, understøtte Forslaget, maaskee det er saaledes. Vare disse Stater nu smaae med Hensyn til Fladerum, da kunde jeg forstaae Fristelsen for deres Repræsentanter til at tale om deres Staters Forhold, til Undskyldning for en Gjerning, som strider mod Retfærdighed, og i Særdeleshed med Hensyn til Nevada, som vil optage en stor Deel af Utahs stræbsomme Folk til at være den behjælpelig med at betale de store Skatter, som trykke dens Borgere saa meget. Men hvis disse Herrer fortiden ere paavirkede af egne Interesser, kunne de umulig have overtænkt den store Uretfærdighed, som vil falde paa et Folk, der saaledes bliver bortført og deelt. For Utah har ved Industri og Oeconomi undgaaet al territorial Gjæld, medens disse Borgere saaledes solgte som Slaver tilligemed den Jordbund, de dyrke, vilde blive ansvarlige for Gjæld, som de aldrig have paadraget sig, og saaledes blive tvungne til at betale Gjæld, som deres Naboer have stiftet. Visselig ingen Mands Retssands kan være saa sløv at tillade ham at give sit Bifald til en saa stor Uret. Nei, Formaalet af dette Forslag er ikke at fremhæve Retfærdighed eller at gavne den paagjældende Region, det er at tilintetgjøre en afstikkende religieus Tro ved at ruinere dens Disciple, men at Udfaldet vilde blive det forønskede, troer jeg naturlrgviis ikke, thi alle Forfølgelser mod „Mormonerne" have hidtil forøget deres Lykke, det er endnu sandt, som det altid har været, at Martyrernes Blod er Kirkens Sæd; hvis det var muligt at udrydde „Mormonismen" i de Forenede Stater, kunde det alene skee ved at udjage det ganske Folk af Landet. Lignende Ting ere sandt at sige udførte til andre Tider og i andre Lande, men med frygtelige Omkostninger; Hundrede Tusinde af Frankrigs Borgere bleve bortdrevne og udryddede i dette Lands store religieuse Stridigheder i et eneste Aarhundrede; Resultatet blev, at dets bedste Videnskabsmænd og Haandværkere emigrerede til Holland, Storbrittanien og Amerika, og indpodede deres Kunst og Industri i disse Lande, som voxede hurtigt under Indflydelse af disse Videnskaber og Kunster, som have bidraget saa meget til deres Herlighed og Fremgang. Men kan en saadan Ting tildrage sig i denne oplyste Tidsalder i det frie Amerika, kan denne Republik indstifte Undertrykkelse mod dens egne Borgere, og have til Formaal at bortjage dem fra dens Grund, er det muligt, at den kan være saa ligegyldig overfor nye Staters Opvæxt, Folkemængdens Forøgelse og Velstands Tilveiebringelse, som med Overlæg at bekrige et heelt Samfund lig Utahs, som har givet saa triumpherende Beviser for dets Magt til at underholde og regjere sig selv? Min

Herre, jeg er overtydet om, at det kan aldrig skee, og paadet at Landets Folk og dets Repræsentanter ikke skulle være uvidende om dette Folks sande Charakteer og Historie, mod hvem dette Forslag er stillet, maa jeg bede om Undskyldning medens jeg giver et hurtigt Overblik over deres Optegnelser og nuværende Stilling.

Jeg skal ikke dvæle ved deres tidligere Historie; deres Uddrivelse fra Missouri og Illinois vil i Eftertiden danne et af de mørkeste, smerteligste og meest skammelige Capitler i Amerikas Historie. Længe førend at Mistanke existerede om at de øvede Polygami, bleve de drevne fra Stat til Stat, formedelst deres Naboers Bigotteri og Gjærrighed, som paa en vanhellig Maade begjærede deres værdifulde Eiendele, medens deres Skinhellighed ikke kunde taale Forskjel i religieus Tro; jeg haaber ikke der findes saadanne Følelser i Landet idag. Allevegne hvor dette forfulgte Folk, i deres Søgen efter Samvittighedsfrihed, byggede Coloni efter Coloni paa Civilisationens Grændse, efterlode de Minder om deres Industri og Dannelse, som fremkaldte Forundring hos enhver Tilskuer. I Missouri indførte de Agerdyrkningsredskaber og Møller, og lagde en Hjørnesteen, som endnu ligger, til et Tempel, som skal opføres til den levende Guds Dyrkelse. Deres industrielle Triumpher i Illinois ere velbekjendte, og end ikke Pøblens Voldsgjerninger eller Tidens og Elementernes Indflydelse have endnu kunnet udslette deres Beviser for Industri og Kunst. Efterat deres Haab i denne Stat var udslukket med Blod, vendte de deres Ansigt mod Vesten, bestemte paa, lig Israeliterne i gamle Dage, hellere at trodse selve den uopdagede Ørks Rædsler og vilde Dyrs Blodtørst, end at stole længere paa deres Medchristnes Kjærlighed og Retfærdighed. Med denne høie Vedtægt reiste de 1846 over Iowa, som dengang var daarligt befolket, daarligt paaklædte og manglende Proviant. Mange omkom paa Veien. Ved Efteraarets Frembrud vare de leirede ved Missouriflodens Bredder i hvad man kaldte „Pottawatomies-Landet;“ her tilbragte de Vinteren, og anlagde Byen, nu kaldet Council Bluffs; her var det ligeledes i Efteraaret, at de Forenede Staters Regjering indkalte 500 unge Mænd af „Mormonerne“ at udgjøre en Batallion for at hjælpe til at hævde dens Ære i Krigen mod Mexico. Ikke agtende paa den Opoffrelse, som denne Indkaldelse vilde medføre, blev Svaret uforbeholdent, og Mændene lode sig strax frivillig indskrive, de marscherede over Fastlandet under Philip St. George Cookes Commando, og bleve aftakkede med Ære i Sydcalifornien det paafølgende Aar. Oberst Cookes Lykønsknings-Ordre er opfyldt med de meest ukrømtede Vidnesbyrd om deres Fædrelandskjærlighed, Lydighed, Udholdenhed og almindelig gode Opførsel, og jeg tilbyder dens Læsning til Alle, som endnu troe paa de krænkende Beskyldninger, hvormed vi ere blevne angrebne.

Ordre Nr. 1.

Mormonbatallionens Hovedqvarteer.
Mission of San Diego,
den 30te Jan. 1847.

Den befalende Oberstlieutenant lykønsker Batallionen i Anledning af dens Ankomst til det Stille Havs Bred og Fuldendelsen af dens 2,000 Miles Marsch. Historien maa forgjæves efterforskes for at finde en lignende Infanterimarsch. Ni Tiendedele af Veien har været gjennem en Ørk, hvor kun Indianere og vilde Dyr havde hjemme, eller hvor, af Mangel paa Vand, der ikke existerede nogen levende Skabning. Der have vi ved næsten haabløst Arbeide gravet dybe Brønde,

som vilde komme de fremtidige Reisende tilgode. Uden Veiviser, som før har bereist dem, have vi vovet os ud paa sporløse Prairier, hvor intet Vand fandtes i flere Marscher. Med Jernstang, Hakke og Øxe i Haanden have vi arbeidet os frem over Bjerge, som syntes at trodse enhver Skabning med Undtagelse af den vilde Ged, og vi have hugget en Vei igjennem en Kløft af Klippesteen, som var snevrere end vore Vogne. For at bringe disse de første Vogne til det Stille Hav, have vi opbevaret Trækdyrnes Styrke ved at vogte dem over lange Strækninger, som I med stort Besvær have udført uden Tab. Fire Presidios Besætninger i Sonora indesluttede sig indenfor Tucsons Muur og forvoldte os ingen Standsning.

Vi dreve dem ud tilligemed deres Artilleri, men vor Underhandling med Indbyggerne løb af uden en eneste Uretfærdighedsgjerning. Marscherende saaledes halvnøgne og paa halve Rationer, levende af vilde Dyr, have vi opdaget og anlagt en Marschlinie af stor Værd for vort Land.

Ankomne til Californiens første Settlementer efter en eneste Dags Hvile, dreiede I muntre af fra den lige Vei til dette Punkt, hvor man lovede Eder Hvile, for at begynde et nyt Feldttog og møde, som vi troede, Fjenden, og dette endogsaa uden at have Salt til Eders eneste Opholdelsesmiddel fersk Kjød.

Lieutenanterne A. D. Smith og George Stoneman af det 1ste Dragonregiment have deeltaget og givet Eder værdifulde Understøttelser i alle disse Arbeider.

Saaledes Frivillige, have I fremviist nogle for Veteraner høie og uundgaaelige Egenskaber, men Meget bliver endnu at udføre.

Snart vil Eders Opmærksomhed fæste sig til Exercits, Dannelse og Orden, som altsammen er nødvendigt for Soldater.

Efter Oberstlieutenant P. St. George Cookes Befaling;

P. C. Merrill,
Adjutant.

Vendende sig mod Østen, fandt disse Mænd deres Familier i Salt Lakes Bassin. Den mormonske Emigrations Fortrup naaede Salt Lake Dal den 24de Juli 1847. Valgte Stedet, hvor Salt Lake City nu ligger, og gav Byen sit Navn, byggede et Fort til Beskyttelse mod Indianerne, og nedlagde nogle Kartofler, som tildeels bleve modne. Endeel af disse Pionerer vendte under deres Leder Præsident Young tilbage til Missourifloden samme Efteraar, men Størsteparten blev tilbage for at pløie og saae det paafølgende Aar. Deres Spise bestod hele Vinteren tildeels af en Rod, som groer vild, som Indianerne viste dem, og indeholder lidt Næringsstof til Livets Ophold. De faa Sædearter og Rodfrugter, som de havde med sig, gjemte de til Udsæd og Nedlægning det paafølgende Foraar. Det var saa besværligt at transportere Agerdyrkningsredskaber, Sæd og Rødder over 1100 Mile Bjerge og Ørk, at det var med største Vanskelighed at de fik saameget med, at de kunde grundlægge en Coloni. Kun to hvide Mænd fandtes i denne Region, Oberst James Bridger, som drev Peltshandel ved Fort Bridger, og en Bjergboer Goodyear, selvfølgelig fik de „mormonske“ Pionerer uantastede Herredømme over Landet. Uden andre Naboer end de lave og vilde Utahs og Shoshones Indianere, hvis Venskab vandtes for Fredens Skyld og er altid siden blevet bevaret ved en liberal og retfærdig Taktik. Oberst Bridger yttrede den Mening, at det var umuligt at avle Korn i denne Region, og at Emigrationen til det store Bassin vilde sulte ihjel. Uagtet

alt dette, og med Menneskenes Fjendskab i friskt Erindring, men stolende paa Guds Forsyn, vovede de sig frem. Da Emigrationens Hovedstyrke naaede Dalen i 1848, fandt de, at Meget var bleven avlet til deres Underholdning, foruden en Deel opbevaret til Udsæd. Rationer af Brød bleve uddeelte, og Folket var atter forholdsviis i en sikker og beqvem Stilling. Marschen i 1848 blev, som man kunde forestille sig, ledsaget af store Gjenvordigheder, Emigranterne manglede Befordringsmidler, og lede af Mangel paa Proviant og Reisens Anstrengelser. Mange døde af Sygdom, Alderdom og andre Aarsager, og man sagde, at „Mormonernes" Vei kunde spores i 1849 ved deres Dødes Grave. Men det bemærkes, at under denne Pilegrimsreise, som varede fire Maaneder, standsede hverken de medbragte Spinderokke eller Væve deres Virksomhed, den store Vogns Rummelighed og Oxernes langsomme Marsch tillod denne Virksomhed under Togets Fremrykning. Der findes nu i Utah Hundreder Alen Toi, hvis Materialier bleve spundne og vævede under denne Marsch. Enhver Ting blev gjort brugbar til det Yderste, selv den trofaste Ko maatte om Dagen anvende sin Styrke i Aag, og om Aftenen give Mælk til Børnenes Næring. Saadanne, min Herre, ere nogle af de Omstændigheder, som ere forbundne med den Colonis Anlæg, som man nu søger at tilintetgjøre ved Vedtægter. De løgnagtige Beskyldninger mod „Mormonerne" for Dovenskab, Umoralitet og Mangel paa Fædrelandskjærlighed ere alle gjendrevne ved Historiens Kjendsgjerninger. Det første Bogtrykkeri blev ført over Missourifloden ved Independence af dem i 1832. Den første Avis i Salt Lakes store Bassin, hvor der nu findes tre, og den første i San Francisco troer jeg blev udgiven af „Mormonerne." Det første Forenede Staters Flag, som vaiede i det indre Fastland, med Undtagelse af de, som gjennemmarscherende Officerer havde med, blev heiset af „Mormonerne." Det Sted, hvor den første Flagstang stod, og fra hvis Top Nationens Fane vaiede, uagtet Territoriet endnu var anerkjendt som en Deel af Mexico, er mig velbekjendt. Den „mormonske" Hengivenhed for vort Lands Lov og republikanske Selvstændighed viser sig i en af deres første offentlige Handlinger efterat de naaede deres nye Hjem, idet de samledes og dannede en Regjeringsform, og sendte en Deputeret over 3000 engl. Mile til Washington, for at anmode Regjeringen om at udstrække dens Beskyttelse over dem. Følgende er et Uddrag af en Tale af D. H. Wells, en af Kirkens Hovedmænd, i Anledning af den fjerde Aarsdag efter „Mormonernes" Indtog i Store Saltsødalen. „Nogle have antaget, at disse Folk, forhaanet, mishandlet, fornærmet, berøvet, plyndret, myrdet og tilsidst frataget deres Borgerrettigheder og uddrevne, nødig vilde søge at forene deres Skjæbne med den amerikanske Republik. Intet Under derfor, at Nogle troede, at vi ikke igjen vilde (medens vi endnu følte deres Forhaanelser) underkaste os vore Troskabspligter til vort Land. Ihukom, at det var vort Fædrelands egen Gjerning og ikke vor, at vi bleve uddrevne, og betragt saa den Leilighed, vi have havt til at slutte andre Forbindelser, men lad det gaae forbi, medens vi løfte Sløret og vise Tanken, som besjæler os. Landet og dets Forfatning var vort eget, vore Fædre vare Revolutions Krigens Helte. Under saadanne fremhævede Aander som Adams, Jefferson og Washington godtgjorde de deres Uafhængighed, og under Sandhedens Aands Veiledning opfyldte de deres Mission, hvortil de bleve beskikkede af Faderen.

Fordi Pøbelledere ere optraadte og

have taget Magtens Tøiler, burde vi ikke give Afkald paa vore Interesser i det Land, som er os kjært formedelst Livets Erindringer og Forbindelser. Hvem som har næret saa daarlige Tanker om os, har ikke forstaaet Mormonismen rettelig, thi aldrig vilde vi svigte vort Lands Sag, aldrig vilde vi findes ved Siden af dets Fjender, selv om disse ere nærede i dets Skjød. Om end dets Regjering udsender Krigens Torden, som maa vende tilbage paa dens eget Hoved, ville vi aldrig tillade den menneskelige Naturs Svaghed at triumphere over vor Kjærlighed til Fædrelandet, og vor Hengivenhed til den Arv, som er testamenteret os af vore ærede Fædre, og gjort kostbar for os ved tusinde Minder."

Med Hensyn til den christelige Kjærlighed, som „Mormonerne" udviste i Coloniens Opvæxt, er der ogsaa uimodsigelige Beviser derfor. Aaret 1849 velsignede det nye Setlement med en rig Høst, som med Oeconomi var tilstrækkelig for dens Fornødenheder og tillige levnede Noget til de mange californiske Emigranter, som sværmede over Sletterne paa deres Marsch til det Stille Havs Bred, og hvis Mangel paa Erfaring foraarsagede megen Sygdom og stort Tab af Kreatur; Mange segnede om paa Veien, og mange Andre, som vare saa heldige at naae det store Midtveishuus, som de kaldte Salt Lake City, trængte høiligen til Hvile, Lægemidler og Pleie. Mangel paa Helbred nødte dem til at blive der en Tid, og talrige Liv bleve frelste ved nogle Mødres Omsorg for de lidende Fremmede. I flere Aar var Salt Lake City et Hospital ved Efteraars- og Vintertid for dem, som lede af Sygdomme eller Ulykkestilfælde foraarsagede ved en lang og besværlig Reise. Da de Fremmede vare udhvilede og istand til at fortsætte Reisen, byttede de deres magre Kreatur med friske, medtoge Forraad af Levnetsmidler, og efter at have forbedret deres Sundhedstilstand med Gemyse, reiste de med Glæde videre. Capitain Stansbury, som tilbragte et Aar mellem „Mormonerne," medens han var beskjæftiget med at opmaale the Great Salt Lake efter Regjerengens Ordre i Aarene 1849 og 50, giver i sin Rapport følgende aabenhjertige Vidnesbyrd.

„Imod de Skarer af Emigranter, som sværmede igjennem deres Stad, vare „Mormonerne" aabne og oprigtige i deres Adfærd, og toge ingen Fordeel af den trængende Tilstand, hvori Mange, om ikke de Fleste vare. De solgte dem saadan Proviant, som de kunde undvære til en moderat Priis, og til samme Priis, som de gav imellem dem selv indbyrdes. I hele vor Omgang med dem, som varede lidt over et Aar, var der ikke et eneste Tilfælde af Svig eller Ubluhed overfor mig eller mit Selskab, og jeg helder meget til den Anskuelse, at de Beskyldninger, som ere reiste mod dem, enten stamme fra egen Interesse ved at misrecommandere dem eller fra feil Underretning om dem. Jeg har visselig aldrig havt noget saadant Tilfælde personlig, og heller ikke hørt Tale om noget saadant af Andre, saalænge jeg boede iblandt dem. Altfor Mange, som reiste igjennem deres Setlement, vilde ikke anerkjende deres Rettighed til det Land, de beboede, vilde gjøre Nar af deres politiske Vedtægter og gjøre Angreb paa deres Eiendele, men Saadanne bleve strax arresterede af Authoriteterne, underkastede en streng Mulct, undertiden Fængsling, eller de bleve dømte til at udføre offentligt Arbeide, en velfortjent Straf, og som vilde være bleven paalagt dem i ethvert andet civiliseret Samfund. I Korthed, disse Folk viste Præg af et ligesaa roligt, ordentligt, flittigt og velorganiseret

Samfund, som man vil finde i nogen anden Stat af Unionen. De have fuldkommen nøie bestemt deres Eiendomsrettigheder, og respectere dem ligesaa meget som vi, og Intet kunde være længere borte fra deres Religion og Praxis end den fælles Eiendomsret, som man med Uret har antaget fandt Sted iblandt dem. Hovedeiendommeligheden ved dem bestaaer i deres religieuse Tro samt Formen og Udstrækningen af deres Kirkes Regjering, (som er en Gudsregjering) og i Særdeleshed i deres huuslige Forholds Beskaffenhed.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Som Svar paa Spørgsmaal hidsætte vi følgende Udtalelse af Propheten Joseph Smith.

„Sandelig siger jeg Eder: Iblandt dem, som ere fødte af Qvinder, er ingen Større opstanden end Johannes den Døber, men den Mindste i Himmeriges Rige er større end han." Matth. 11 Cap. 11 V.

Det vil sige, hvorledes var det, at Johannes blev betragtet som en af de største Propheter?

Hans Mirakler kunne ikke have udgjort hans Storhed.

For det Første: Han blev anbetroet den guddommelige Mission, at berede Veien for Herrens Ansigt.

Har nogen Anden faaet et saadant Hverv før eller siden? Nei.

For det Andet: Han blev anbetroet den vigtige Mission og det blev paalagt ham at døbe Menneskenes Søn.

Er der nogen Anden der har havt den Ære? Har nogen Anden nydt saa stort Privilegium og saa stor Herlighed? Har nogen Anden nogensinde ledt Guds Søn i Daabens Vand, og havt det Privilegium at see den Hellig-Aand komme ned i Skikkelsen af en Due, eller rettere i T e g n e t af en Due, for at bekræfte den hellige Handling?

Tegnet af Duen blev indstiftet før Verdens Dannelse, som Bekræftelse for den Hellig-Aand, og Djævelen maa ikke vise sig i Tegnet af en Due. Den Hellig-Aand er en Person og er i Skikkelse af en Person, men er ikke bunden til Skikkelsen af en Due, men kan som Tegn fremstilles ved en Due. Den Hellig-Aand kan ikke blive forvandlet til en Due, men Tegnet af en Due blev givet til Johannes for at bevise Sandheden af Handlingen, eftersom Duen er et Sindbillede eller Tegn paa Sandhed og Uskyldighed.

For det Tredie: Johannes var paa den Tid den eneste lovmæssige Forvalter af Rigets Anliggender, som dengang fandtes paa Jorden, og han holdt Magtens Nøgler. Jøderne vare nødte til at adlyde hans Befalinger, eller at blive fordømte efter deres egen Lov, og Christus selv opfyldte al Retfærdighed, idet han viste

Lydighed til Loven, som han havde given til Moses paa Bjerget, og derved haandhævede den og gjorde den ærlig, istedetfor at ødelægge den. Zacharias's Søn tog Nøglerne, Riget, Magten og Herligheden fra Jøderne, i Kraft af Himlens hellige Salvelse og Forordninger. Af disse tre Aarsager er han den største Prophet født af en Qvinde.

Og atter, hvorledes blev den Mindste i Himmeriges Rige større end ham? Som Svar, spurgte jeg — Hvem hentydede Jesus til som den Mindste? Jesus blev dengang anseet for at have den mindste Andeel i hele Guds Rige, og være den mindst Troværdige som Prophet, ligesom han sagde: Han, som betragtes som den Mindste iblandt Eder, nemlig mig selv, er større end Johannes.

Correspondance.

Kjøbenhavn, i Mai 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Efter at have erholdt Deres Tilladelse til med Familie at reise til vort kjære Bjerghjem, og som saadan slutte min Missionsvirksomhed her paa Sjælland, føler jeg til at skildre mine Følelser for Dem, idet jeg stoler paa den Hellig-Aands Veiledning.

I min nuværende Arbeidsmark, kaldet Kjøbenhavns Conference, som jeg i de to sidst forløbne Aar har havt det Privilegium at præsidere over, er Stillingen saa god, som den kunde ventes for Nærværende.

Det var med inderlig Bøn og Paakaldelse jeg henvendte mig til Herren om hans Velsignelse, da det høie Ansvar blev lagt paa mig, og den practiske Erfaring har lært mig, at Herren vil høre sine lydige og ydmyge Tjeneres Bønner, naar de komme frem for ham med det Forsæt at tjene ham i Reenhed og Hellighed. Jeg har ofte besøgt de forskjellige Dele af Conferencen, og har havt mange behagelige Timer sammen med mine Medarbeidere; de arbeide trofast og med Iver for Guds Riges Opbyggelse, og deres Tro kjendes af deres Gjerninger. Iblandt de Hellige hersker der i Almindelighed Enighed og god Orden, og med enkelte Undtagelser slaae de Helliges Hjerter varmt for Sandhedens Sag.

Udsigterne for Evangeliets Fremme ere lovende de fleste Steder her paa Sjælland og Bornholm, dog synes det som de Unge ere mere villige til at lytte til Verdens Tillokkelser, end de, som ere indtraadte i Manddommens modnere Alder, men naar jeg seer en ædel Yngling, der saalænge han endnu er ubesmittet af Verden, kan hæve sit rene Blik mod sin Skaber og Gud, medens hans Bryst svulmer af Kjærlighed til alt Ædelt, Stort og Ophøiet, da har jeg mange Gange i mit stille Sind tænkt, hvilket mægtigt Redskab kunde han ikke blive til at arbeide for den faldne Slægts Opreisning og evige Frelse, men hvormange er der, som have deres Øine henvendte til dette herlige Maal, hvormange er der, som neppe blive selvstændig handlende Væsener førend

de tabe deres ædle Bestemmelse af Sigte, og istedetfor at søge Guds Rige og hans Retfærdighed, blive de af Venner og Frænder lokkede og forførte til at nyde berusende Drikke, og siden Grad efter Grad gaae længere bort fra Pligtens Sti, indtil de have besudlet deres skjønne Legeme (skabt i Guds Billede) i Lastens væmmelige Huler, og da synes de at finde Tilfredshed og Glæde ved at drikke af Vellystens og Lidenskabens Bæger, indtil de ere blevne drukne af dens Gift. Og om nu en af Evas skjønne Døttre har Tillid til en saadan, da vil hans Bestræbelser gaae ud paa at berøve hende hendes skjønneste Klenodier, Dyd og Ære, og han vedbliver at tumle sig som en Bold for Lidenskaber og Laster, indtil hans ædle Udseende med det straalende klare Blik har forvandlet sig til et blegt, mørkt og mat Væsen, kort sagt, den hele Organisation er bleven svækket i den Grad, at det er tydeligt og klart for hans Medskabninger, som have havt deres evige Frelse for Øie, at han har fjernet sig langt fra sin Fader og Gud. Naar dette gjennemkrydser mine Tanker, da er det med megen Taksigelse til Herren for at jeg er bleven deelagtig i Evangeliets Velsignelser, som han atter har gjengivet til Jorden, og jeg udbryder: Ak Christenhed, hvor ere dine Propheter, hvor ere dine Apostler, hvor ere dine himmelske Gaver, Kræfter og Velsignelser, hvor ere Kjendetegnene paa din indbyrdes Kjærlighed og Enighed, o, Du faldne Kirke, naar vil Du erindre, at dine Forfædre talede med himmelske Væsener, saae Herren Jehovah Ansigt til Ansigt og fik Løfte om store og herlige Velsignelser, naar denne Jord formedelst Slægternes Lydighed blev renset fra Synd og Ugudelighed, o, Babel, dit Vredes Bæger er fuldt, og Du vil falde, for aldrig mere at reise Dig.

Kjære Broder, Præsident Smith, hav Tak for de mange lykkelige Timer jeg har nydt i Deres behagelige Selskab. Under Deres forrige Præsidium her, for circa syv Aar siden, blev jeg ved Daab indlemmet i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og fik kort efter Leilighed til at gjøre Deres ærede Bekjendtskab, og jeg modtog mange Lærdomme og Velsignelser af Dem, hvilke jeg endnu med Glæde erindrer. Jeg vil her kun omtale en Begivenhed, som indtraf for fem Aar siden. Da Krigen udbrød i 1864 mellem Danmak og Tydskland, blev jeg tilligemed andre Landets Sønner indkaldt til Fædrelandets Forsvar. Jeg kom senere til Sønderborg, og da jeg kort efter erfarede, at De skulde reise hjem, skrev jeg et Brev til Dem, hvori jeg lykønskede Dem til Deres Hjemreise. Som Svar modtog jeg et Brev fra Dem, som jeg kan sige er det dyrebareste Brev jeg nogensinde har modtaget, thi jeg modtog det som en Propheti og vidste, at det var talet af en Herrens Salvede. De paamindede mig om at være trofast, og ofte bøie mig og paakalde Herren, da vilde han spare mit Liv og føre mig uskadt tilbage til min Familie. Krigens Rædsler havde bevirket, at der var en Angst over mig for at jeg skulde findes blandt de Mange, som maatte bløde for den Sag vi kæmpede for, men fra det Øieblik jeg havde læst Deres Brev af 26de Marts 1864, var det ikke alene min Tro, men min faste Overbeviisning, at jeg vilde blive bevaret, og mit Liv og mine Lemmer blive skaanet for Fjendens Vaabens Ødelæggelse. Denne for mig saa indholdsrige Begivenhed har ret ofte i de forløbne fire Aar, som De har tilbragt i Fredens Dale, fremkaldt mangen kjær Erindring om Dem, og det var mig derfor en stor Glæde forrige Aar at høre Budskabet: Jesse N. Smith kommer atter til Danmark, og hvor jeg nu siden den Tid

mere end tidligere har hav Leilighed til at være i Deres Omgivelse, hvilket jeg storligen flatterer.

Tilgiv mig, kjære Broder, om mit Brev skulde blive for vidtløftigt, men hvis dets Indhold kunde faae Plads i „Stjernen," vil jeg tilføie det Vidnesbyrd, som jeg saa ofte har givet saavel offentligt som privat, saavel til Præster, Lærde som Lægfolk, at Gud har aabenbaret sin Villie til Jorden, og hans Tjenere ere udsendte med advarende Røst til Jordens Nationer, og et Folk bereder sig i det fjerne Vesten under Propheters og Apostlers Veiledning til Christi anden og herlige Tilkommelse. Jeg takker Gud for, at der er given mig Leilighed til i denne Sommer at følge med en lille Skare af Guds Børn til vort kjære Bjerghjem, og jeg haaber senere at faae Leilighed til yderligere at bekræfte de Vidnesbyrd jeg har aflagt i mit Fødeland, da jeg anseer det for en kjær Pligt for mig, hvadenten det skeer mundtligt eller skriftligt, at advare mine Landsmænd for det, der skal komme, samt at give en Skildring om mine Følelser efter at være ankommen til det Sted, hvor Herren den Almægtige ønsker at samle sine Børn i disse de sidste Dage.

Kjære Præsident Smith, modtag til Slutning min inderlige Tak for Deres faderlige Veiledning for mig og de Hellige, og i Forening med Dem vor elskelige Broder Fjeldsted, som saa ofte har bragt Liv, Glæde og faderlig Indflydelse i vore Sammenkomster.

Maa Guds Velsignelse følge Dem i Deres høie Kald, ønsker Deres meget forbundne Broder

Chr. Halvorsen.

Nord Sjælland, den 27de April 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Det er med Ærefrygt, at jeg i denne Stund benytter en lille Leilighed til at tilsende Dem nogle faa Linier for at underrette Dem om min Stilling. Jeg blev for nogen Tid siden af Herrens Tjenere kaldet til at arbeide i en lille Deel af Deres Arbeidsmark, og jeg føler derfor det er min Pligt at underrette Dem om, hvorledes jeg befinder mig ved samme.

Jeg er glad og lykkelig ved, at jeg er agtet værdig til at bære Vidnesbyrd om Sandheden og forkynde det glade Budskab for mine Medmennesker om Evangeliet, som Herren har gjengivet til Jorden.

Jeg kan ikke noksom takke min himmelske Fader fordi han sendte sine Tjenere til mig og jeg kom til at fatte og forstaae hans Villie, og han gav mig Kraft til at bryde Mørkets Lænker og gaae i Daabens Vand til mine Synders Forladelse og slutte Pagt med ham.

Jeg har følt mig meget velsignet af Herren den korte Tid jeg har været paa Mission. Jeg har lært mere af Erfarenhed end i hele min øvrige Levetid, og troer ikke jeg kunde kommet i nogen bedre Skole, end jeg fortiden er.

Det var ikke uden Ængstelse at jeg overtog et saa vigtigt Arbeide, at lede

Guds Børn. Jeg følte min Svaghed og Ufuldkommenhed, men Herren har hørt mine Bønner og styrket mig baade paa Aand og Legeme indtil denne Stund, og jeg har i vor elskede Broder C. Halvorsen havt en Fader, som stedse vil være mig i kjær Erindring.

Jeg glæder mig ved at oplyse Guds Børn og lære dem Evangeliets Principer og at opdrage deres Børn i Retfærdighed. Det er den største Mission for dem, som Herren har skjænket Børn, at de opdrage dem til ham.

Jeg kan sige Dem, at de fleste af de Hellige, som jeg er sat til at vaage over, ere gode og trofaste. De opfylde deres Pligter, saavidt Fattigdom og andre Omstændigheder tillade det.

Jeg afholder Forsamling hver Søndag, og de søgne Dage saa tidt Omstændighederne tillade det; hver 6te Søndag afholdes Distrikts- eller Greensmøde, ved hvilken Leilighed Præsident C. Halvorsen eller den omreisende Ældste er tilstede og benytter den meste Tid til at trøste og belære de Hellige.

Udsigterne for Evangeliet ere gode, og vore Forsamlinger ere godt besøgte. Sidste Søndag afholdt jeg offenlig Forsamling i en Landsby, hvor over 100 Mennesker vare forsamlede, og vi maatte tage Vinduerne af, da Haven udenfor Huset var fuld af Folk. Her er siden Conferencen døbt Fire, og Flere have forlangt Daab.

Af og til er der Nogle, som adlyde Evangeliet, men det er nu ligesom Paulus siger: „Ikke mange Rige, ikke mange Mægtige."

Jeg kan hilse Dem fra H. Petersen fra Zion (forhen omreisende Ældste), han arbeider i Frederiksborg. De er ligeledes hilset fra alle de Hellige. Kjære Broder Smith, jeg maa nu slutte for denne Gang min simple og kortfattede Skrivelse med en kjærlig Hilsen til Dem i Forening med Brødrene i Kjøbenhavn.

Maa Gud velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Kaldelse i disse Lande, er stedse min Bøn.

Deres ydmyge Broder og Medarbeider i Christi Evangelium.

J. C. Nielsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1841. (Fortsat fra Side 240.)

Trykket under Forhøret blev saa stort, at Dommer Douglas gav Ordre til Sheriffen af Warren County at holde Tilhørerne tilbage; dette forsømte han, og Dommeren satte ham i en Mulct af 10 Dollars. Efter faa Minutters Forløb gjentog Dommeren sin Ordre til Sheriffen, at holde Trykket tilbage fra Fangen og Vidnerne; Sheriffen gjenmælede, jeg har overladt det til Constablen, hvorpaa Dommeren atter idømte ham en Mulct paa 10 Dollars. Sheriffen mærkede, at Forsømmelse af hans Pligt medførte Udgift, og derefter passede han paa. En ung Procurator fra Missouri stillede sig som Frivillig paa Klagerens Side, og han bidrog Sit imod mig, men han havde drukket saa meget Brændeviin og

straaet saameget Tobak, at han under sin Tale ofte forlangte koldt Vand; han havde ikke talt mange Minutter førend han blev syg, bad om Undskyldning og forlod Raadhuset, kastende op medens han løb ned ad Trappen.

Han brugte saadanne Udtryk under sin Tale, at Dommeren gjentagne Gange maatte kalde ham til Orden. Mr. O. H. Browning begyndte sin Tale til mit Forsvar. Efter kort Tids Forløb kom den syge Procurator tilbage og bad om Leilighed til at slutte sine Bemærkninger, hvilken blev ham given. Derefter fortsatte Mr. Browning, som talte meget slaaende. Da han fortalte, hvad han selv havde seet ved Quincy og paa Mississippiflodens Bred, dengang de Hellige bleve uddrevne af Missouri, hvor han sporede de forfulgte Qvinder og Børn ved deres blodige Fodtrin paa den sneebedækte Jord, bleve Tilhørerne ofte bevægede indtil Taarer. Dommer Douglas og de fleste Embedsmænd vare synlig bevægede, og gjorde Tilhørerne Selskab med deres Taarer.

Ældste Amasa Lyman holdt en glimrende Tale i Raadhuset om Aftenen, om Evangeliets første Principer, som forandrede Folkets Følelser meget.

Følgende Brev blev skreven og afsendt til „Times and Seasons“ Redaktion.

American Hotel, Monmouth,
Warren County, Illinois,
d. 5te Juni 1841.
Onsdag Aften.

Vi ere netop hjemkomne fra Raadhuset, hvor vi have lyttet til en af de bedste Taler, som nogensinde er bleven yttret af noget jordisk Menneske til Gunst for Friheden og Retfærdigheden, af O. H. Browning, Esq., som har indlagt sig evig Ære hos alle Borgere, som vare tilstede og som elske deres Fædreland. Han optog over to Timer med at bevise de modsatte Beviisførelsers Falskhed og ved at fremsætte de Grundsætninger paa en klar og mesterlig Maade, som burde veilede Retten i at tilstede Joseph Smiths Vidner Leilighed til at afgive Vidnesbyrd for ham. Vi have hørt Mr. Browning ved tidligere Leiligheder, hvor han har henrykt sine Tilhørere, men i denne Anledning har hans Veltalenhed overtruffen vore største Forventninger. Meningerne, som han fremsatte, vare retfærdige, liberale og ophøiede, han hævede sig langt over de lave Ordspil, som de modsatte Procuratorer brugte, og paa en Maade, som er ham egen, angav sig selv som Menneskehedens Forkjæmper, som vilde staae frem og forsvare disse, som havde gjennemgaaet Undertrykkelse og Uretfærdighed, og søgte sig et Asyl i Staten Illinois. Det var en Bestræbelse, som var ham værdig, og værdig en hoimodig og ærlig Gentleman, hvilket vi have antaget ham for, siden vi have havt den Ære at kjende ham. Strax efter vi kom fra Missouri, viste han os Medfølelse i vore Gjenvordigheder, og vi ere glade ved at forstaae, at han endnu nærer de samme Følelser. Hans Bestræbelser vare ikke som en Procurators, der vil tjene sit Honorar, men den rene christelige Liberalitet og Sands for Ret og Retfærdighed var han dreven af; medens han svarede paa de uhørte Beviser, som de modsatte Parter fremsatte om at Joseph Smith kunde gaae til Missouri og blive forhørt, omtalte han de Omstændigheder, som omgave os under vor Uddrivelse af denne Stat, og med Følelse og Bestemthed fremsatte han Umuligheden af, at vi kunde vederfares Retfærdighed der. Der vare vi forbudne Adgang formedelst Gouverneurens Ordre, sagde, at Uretfærdighed og Grusomhed af den meest barbariske og gruopvækkende Natur var bleven udøvet mod os, indtil Missouris Strømme

havde flydt med vort Blod, og at han selv havde seet huusvilde Qvinder og Børn med bare Fødder komme over Mississippifloden for at søge Beskyttelse mod en ryggesløs Pøbel. Han sluttede sine Bemærkninger med at sige, at bortvise os for at forhøres ved Missouris Ret, var ligefrem at føie Fornærmelse til Uret, og yttrede: „Store Gud! har jeg ikke seet det? Jo, mine Øine have seet de blodige Spor af uskyldige Qvinder og Børn i den kolde Vinter, som havde reist barfodede Hundreder af Mile gjennem Frost og Snee, for at søge et Tilflugtssted mod deres barbariske Forfølgere, det var et rædselsfuldt Skue, nok til at opvække Medfølelse hos et Steenhjerte, og skal denne ulykkelige Mand, som de i deres Rædsler have udpeget som Offrr, blive uddreven til et saa barbarisk Land, og tør Ingen staae frem i Retfærdighedens Sag, hvis der ingen Anden var under Himlen, som vilde opløfte sin Røst i denne Sag, vilde jeg med Glæde staae alene, og udaande mit sidste Suk til Forsvar for en undertrykket amerikansk Borger."

Torsdag Morgen den 10de.

Retten begyndte omtrent Kl. 8. Dommer Douglas udtalte sin Mening om Sagen, han sagde: Arrestordren var bleven sendt tilbage til Gouverneuren af Hancock Countys Sheriff, og var nu uden Virkning, paa samme Maade som enhver anden Arrestordre, der bliver udstedt af Retten og kommer tilbage, og at den Anklagede kunde ikke holdes længer paa denne Ordre. For det andet Punkt, om Vidnerne kunde afhøres i denne Sag eller ikke, vilde han ikke for nærværende Tid afgjøre, paa Grund af det indviklede, store og vigtige Spørgsmaal om den fremtidige Rettergang mellem de forskjellige Stater. Der var intet forudgaaende Exempel, som han kunde henvise til, og han vilde nøie undersøge Gjenstanden og Lovene, saavidt muligt, før dette Punkts Afgjørelse, men med Hensyn til det første Punkt var han nødt til at løslade den Anklagede. Denne Afgjørelse blev modtagen med Tilfredshed af mig selv, Brødrene og Enhver, som var fordomsfri. Som det nu staaer, skal Missouris Gouverneur atter gjøre Fordring paa mig, førend Arrestordre kan udstedes mod mig, saaledes er jeg igjen befriet udaf mine grusomme Forfølgeres Kløer, for hvilket jeg takker Gud, min himmelske Fader. Jeg blev løsladt omtrent Kl. 11 Form., jeg bestilte Middagsmad til mit Følge, som nu udgjorde omtrent tredsindstyve Mand, og da jeg vilde betale min Regning, forlangte den samvittighedsløse Fyr 160 Dollars. Omtrent Kl. 2 begyndte vi vor Hjemreise, og efter 20 Miles Ridt leirede vi os paa Veien.

Fredagen den 11te.

Tidlig afsted, naaede La Harpe ved Middagstid og Nauvoo i god Behold Kl. 4 om Eftermiddagen, hvor de Hellige modtoge mig med Jubel. Ældste George A. Smith traf Ældste John E. Page i Philadelphia, foreslog ham at optage Sammenskud for at sætte sig istand til at afseile med Skibet „Garrick" til England om 3 Dage, og der indhente Ældste Orson Hyde og ledsage ham til Jerusalem, og lovede at bruge al sin Indflydelse for at hjælpe ham. Ældste Page forkastede dette Forslag. Ældste Smith lærte sidenefter, at Ældste Page havde tilstrækkelige Midler for Reisen til England uden at han behøvede at optage Sammenskud.

(Fortsættes.)

Poesie.

Mel. I Christo er Lyset oprundet.

Guds Rige nu atter oprettes
Paa Jorden med Himlens Fuldmagt,
Og Præstedøm's Orden indsættes,
Som Gud har ved Engle gjenbragt.

Chor.

Guds Rige vil snart triumphere,
Messias som Konge regjere.

Hans Fiskere ere udsendte
At drage det frelsende Vod,
Af Verden de er ikke kjendte,
For Sandheden flød deres Blod.

I Kjæde de gaae med hverandre,
Til Trods for al Mørkhedens Hær,
De modig blandt Folket fremvandre
Og raabe, at Høsten er nær.

Guds Hvede i Laden de samle,
Og Flokke til Zion hjemgaae,
Men Mørkhedens Børn gaae og samle
I Vantro, gjenstridige staae.

Som Klintneg bundne de ere
Ved Djævelens kunstige List,
Som Halm de for Ilden skal være
Ved Babylons udrundne Frist.

Gud snart sine Jægere sender
At jage af Kløfterne ud
Dem, som nu hans Navn ei bekjender,
Og som ikke holde hans Bud.

Og de, som Guds Bud nu adlyde,
Og trofast til Enden bestaaer,
Blandt Hellige skulle sig fryde
Paa Jorden i tusinde Aar.

J. C. Nielsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. E. Bording.